

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—

Ἐξαμήνιος 4,50

Ἐξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ὀκτωβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 44

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Διότι τώρα δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσουν τίποτε δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀλλ' ἀπλούστατα γὰ ὑπάρχουν τὸ ταχύτερον, φέροντες τὰ ζήτουμένα ἑκατομμύρια, εἰς τὸ προσδιορισμένον μέρος, ὅπου θὰ ἀντήλλασσαν τὰ χρήματα μετὰ τὸ παιδί. Μετὰ τὰ γρήγορα ἄλλα πού εἶχαν εἰς τὴν διάθεσιν των καὶ μετὰ τὴν κἀμνηλον, τῆς ὁποίας θὰ ἐπέβαιναν ὁ κ. Ρισανέλ, θὰ ἐφθάνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν. 19 Ἀπριλίου σήμερον, ὥστε εἰς τὰς 27 τὸ πολὺ θὰ ἦσαν εἰς τὴν Κούμπαν. Ἐ, ταῦτά τοῦ Λουλοῦ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνον μέχρι τέλους τοῦ μηνός.

— Τὸν παληάνθρωπο, ἔλεγεν ὁ κ. Ρισανέλ, τρίθων τὰ χέρια μετὰ χαράν, καλὸ παιγνίδι ἔκαμε. Δέκα ἑκατομμύρια δὲν εἶνε παῖζε γέλασε. . . . ὅλ' τοῦ τὰ δώσω ὅμως εὐχαρίστως, τοῦ μασικαρῶ!

— Ὡ, ναι, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ρισανέλ· φθάνει νὰ ξαναἰδοῦμε καλὰ τὸν Λουλοῦ μας!

Ἡ συμφορὰ.

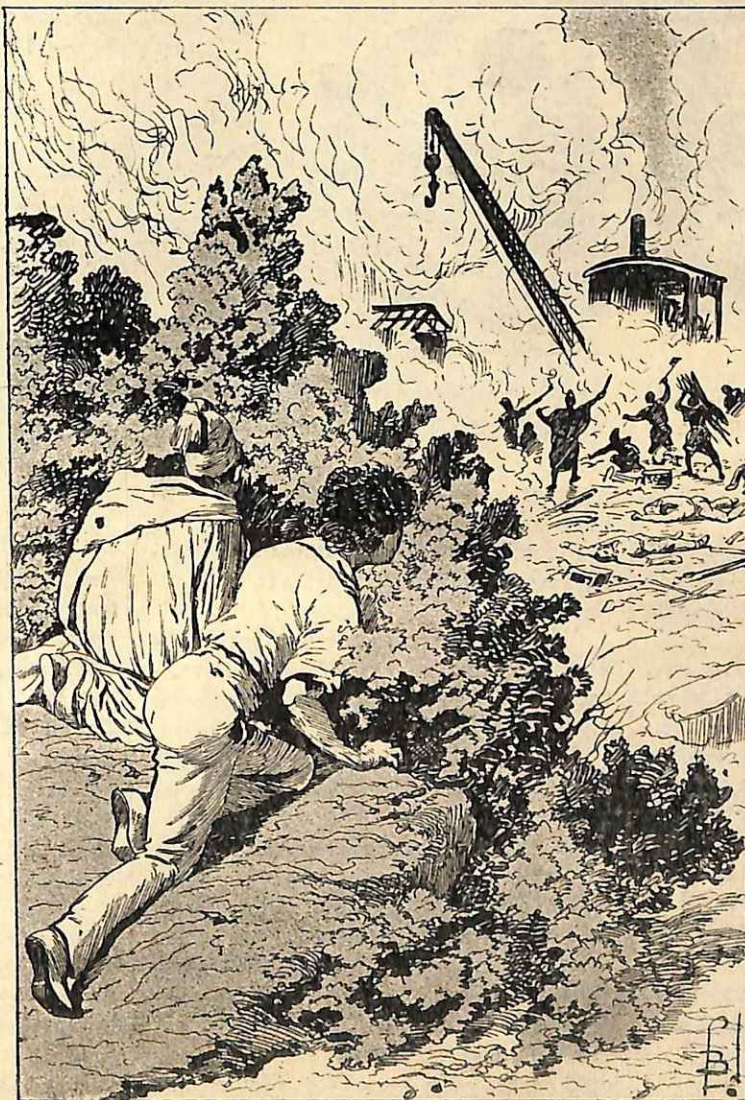
Ὁ κ. Ρισανέλ ἀνῆγγαιλεν εἰς τὸν Πρόξενον, ὅτι θὰ εἰπαιρνε μαζί τοῦ καὶ τὴν κυρίαν. Ἀλλ' ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε περισσότερον οὔτε εἰς αὐτόν, οὔτε εἰς τοὺς στρατιώτας του, οὔτε εἰς τὸν ἰθαγενῆ ἀρχηγόν.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἑκατομμυριούχος μετὰ τὴν συνοδείαν του ἐξῆρχετο ἀπὸ τὴν Καζαμπλάνκαν, προπεμπόμενος ἀπὸ τὰς

εὐχὰς ὅλων τῶν Γάλλων ποὺ τὸν ἐγνώριζαν.

Τὸ ταξίδι ἐπρομηνύετο θαυμάσιον. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐταξίδευαν χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἀπενεκαῖον. Ἀλλὰ τὴν τρίτην νύκτα, ἡ αἰσιδοξία τοῦ κ. Ρισανέλ διεψεύσθη οἰκτρῶς.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ μικρὸν ἄγχημα προσεβλήθη αἰφνιδίως ἀπὸ ὁπαδοὺς τοῦ Μπου-Χαμαρῶ.



Ἐπαρέστησαν εἰς θάλαμιν τρομεράν. (Σελ. 318, στ. γ')

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ ἐδέθησαν, ἐφιμώθησαν (*) καὶ ἀπήχθησαν, οἱ δὲ ἄνδρες καὶ οἱ ἵπποι τῆς ἀκολουθίας ὠδήγηθησαν εἰς τὸ Τάντερετ, ὅπου συνεκέντροντο τὰ στρατεύματα τοῦ ἐπαναστάτου.

Ὁ κύριος Ρισανέλ δὲν ἤμπορούσε πλέον νὰ εὐρεθῇ ἐμπροσθέντος εἰς τὸ προσδιορισθέν μέρος· καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Λουλοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ ταῦτά του καὶ τὸ κεφάλι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΑΣΧΗΜΑ

Πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ Ρισανέλ.

Ὁ Λουλοῦ, μ' ἓνα καλὰ θι ἐπὶ χέρι, ἠκολούθει τραγουδῶν τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὠδηγεῖ ἀπὸ τὴν Καζαμπλάνκαν εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ μικρὸς ἐστέκετο κάθε τόσο διὰ νὰ κυττάξῃ τὰ ὀπωροπωλεῖα τοῦ δρόμου ἐκείνου μετὰ τὰς ὀρεκτικὰς πυραμίδας τῶν χουρμαδῶν καὶ τῶν δαμασκηνῶν. Ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος καὶ περιχαρὴς.

Μολονότι δὲν ἤμπορεσαν νὰ εὕρουν, ὡς ἠλπίζαν, εἰς τὴν Καζαμπλάνκαν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ρισανέλ, ὁ Λουλοῦ δὲν ἀνησύχει πλέον διὰ τὴν τύχην τῶν γονέων του. Εἶχε μάθῃ, ὅτι ὁ ἑκατομμυριούχος, μετὰ ἰσχυρὰν συνοδείαν, εἶχεν ἀναχωρήσῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ἀγνωστον μέρος, ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὁ Ἑβραῖος Σίμων εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Ρισανέλ ὅτι ὁ υἱὸς του εὕρισκετο εἰς τὴν Καζαμπλάνκαν. Χάρῃ εἰς τὰ μέσα ποῦ διέθετε, καὶ εἰς τὸ συμφέρον ποῦ τὸν ἐσπρωγχε, ὅλ' τὸ κα-

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σ. 314.

τρώγωνε γρήγορα. Έν τῷ μεταξύ ἐφίλο-
ξενούσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὸν Λουλοῦ
καὶ τὸν Τζούλην.

Τὰς πρώτας ἡμέρας, οἱ δύο νεαροὶ Πα-
ρισινοὶ εἶχαν καθῆσθαι φρόνιμα, κρυμμένοι
εἰς τὴν αὐλήν. Κουρασμένοι ψυχικῶς καὶ
σωματικῶς ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους περι-
πέτειάς των, ἐχαίροντο τὴν γαλήνην καὶ
τὴν ἀσφάλειαν ποῦ τοῖς παρείχε τὸ ἀσυ-
λον ἐκεῖνο. Ὁ Τζούλης προπάντων εἶχαν
ἀναγκὴν ἀναπαύσεως καὶ θεραπείας. Αἱ
πληγαὶ τῶν ποδῶν του εἶχαν ξανανοῖξῃ
ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς φυγῆς, καὶ ἡναγκά-
σθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι μίαν ἐβδο-
μάδα, διὰ νὰ γίνῃ καλῶς.

Ἀλλὰ μὲν ἐσηκώθη, ἤρχισε νὰ εὐρί-
σκη πολὺ μονότονον τὴν ζωὴν ποῦ ἔκρινεν
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἑβραίου καὶ μίαν ἡμέ-
ραν ἐδήλωσεν, ὅτι ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ
ἰδῇ τὴν πόλιν.

Ὁ γέρον - Σίμων δὲν ἐνθουσιάσθη πολὺ
μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν. Ἐξήγγειλεν εἰς τὰ
παιδιά ὅτι ἡ πόλις δὲν ἦτο ἀσφαλὲς καὶ
ὅτι, ἂν δὲν ἤθελαν νὰ πάθουν καὶ ἄλλα
κακά, ἔπρεπε νὰ μείνουν
κρυμμένοι, μέχρι τῆς ἀνευ-
ρέσεως τοῦ κ. Ρισανέλ.

— Καὶ πόσος καιρὸς θὰ
χρειάσθῃ; ἠρώτησεν ὁ Τζού-
λης.

— Τρεῖς ἐβδομάδες, ὥστε
ἕνας μῆνας, ἀπεκρίθη ὁ γέ-
ρων. Ἄ, φίλοι μου! δὲν ὑ-
πάρχει ἐδῶ τηλεγράφος, οὔτε
ταξιδεύει κανεὶς ὅπως ἐστὶ
Γαλλία.

Ὁ σπουδαστὴς δὲν εἶπε
τίποτε, ὠρίσθη ὅμως ἀπὸ
μέσα του, ὅτι βεβαίως δὲν θὰ
ἔμεναν ἕνα ἐλκυστήρον μῆνα
κρυμμένοι εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ἑβραίου.

Τῶντι, μετὰ δύο ἡμέρας ἐξῆλθεν ἕνα
πρωὶ καὶ, ἐπιστρέψας τὸ βράδυ, ἀνήγγειλεν
ὅτι εἶχαν εὐρὴ μίαν θέσιν.

— Τί θέσιν; ἀνέκραξεν ὁ Σίμων. Δὲν
ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ θέσιν, ἀφοῦ κατοικῆς
καὶ τῶς εἰς τὸ σπίτι μου. Ὁ! αὐτὰ θὰ
τὰ πληρώσῃ ὁ κ. Ρισανέλ.

Ἀλλ' ὁ Τζούλης δὲν τὸ ἐννοούσεν ἔτσι.
Ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι ἐστενοχωρεῖτο καὶ
ἤθελε νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Περιδι-
αβάων τὸ πρωὶ, εἶδε πρὸ ἐνός συνεργείου
μίαν εἰδοποίησιν (*) ὅτι ζητεῖται μηχανι-
κὸς διὰ τὰ λιμενικὰ ἔργα. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ
συνεργεῖον, ὅπου εὗρε Γάλλους καὶ ἐσυ-
σχόνθη νὰ τὸν πάρουν μὲ τρία φράγκα τὴν
ἡμέραν. Θὰ ἤρχιζε τὴν ἐπαύριον καὶ θὰ
εἶδε τὸν μισθὸν του εἰς τὸν Σίμωνα ἀντὶ
τῆς φιλοξενίας του.

Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἀντεστάθη, ἀφοῦ ἐπρό-
κειτο νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα, καὶ ὁ
Τζούλης προσελήθη ὡς μηχανικὸς εἰς
τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρείαν τῶν λιμενικῶν
ἔργων.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλ. σ. 314.

Τὸ γέμμα τοῦ Λουλοῦ.

Ὁ Λουλοῦ ἔμενε λοιπὸν μόνος εἰς τὸ
σπίτι. Ζηλεύων τὸν συντροφὸν του, ὁ
ὁποῖος, κάθε πρωὶ, ἐφευγε χαρούμενος διὰ
τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐπιστρέφει τὸ βράδυ,
φέρων τὰ νέα τῆς πόλεως.

Ἐπέρασαν οὕτω δεκαπέντε ἡμέραι. Ὁ
Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος ἐστενοχωρεῖτο πολὺ
εἰς τὴν νέαν του φυλακὴν, ἔπεισε τέλος
τὸν γέροντα νὰ τὸν ἀρίνη νὰ ἐξέρχεται,
διὰ νὰ πηγαίῃ τὸ μεσημέρι φαγητὸν εἰς
τὸν Τζούλην, καὶ ὁ περιπατῶν οὕτως ἦτο
ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ἡμέρας του.

Διὰ τοῦτο τὸν εἶδον νὰ διευθύνεται
τραγουδῶν, μὴ ἕνα καλῶς ἐπὶ χέρι, πρὸς
τὴν παραλίαν.

Ἦτο ἐκτάκτως χαρούμενος, διότι
ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ γέρον - Σίμων τῷ ἀνήγγ-
ειλεν, ὅτι, ὡς ἐπιπροσφύθη ἀπὸ ἕνα τῶν
πρακτῶν του, τὸ κερδισμὸν τοῦ κ. Ρι-
σανέλ ἐθαῖθη πλησίον τοῦ Μενιέζ.

«— Ὁρατὰ! ἐπυλοῖζέτο ὁ Λουλοῦ.
Ἄφοῦ ἔξορμε πὰ ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς,
δὲν θὰ μείνουσε ἐδῶ πολὺ. Σὲ δεκαπέντε
ἡμέρας θὰ
ἐλθῇ νὰ μᾶς
πάρῃ καὶ θὰ
γυρίσω με



«Τρώγοντες ὅλονεν τὰ πράγματα ἐλκεκτὰ φαγητὰ τοῦ Σίμωνος...» (Σελ. 318, στ. γ')

ὅλοι ἐστὶ Γαλλία. Κ' ἐκεῖ πὰ θὰ σπουδάσω
καὶ θὰ γίνω ἄνθρωπος σὰν τὸν Τζούλη.
Αὐτὸ τὸ ταξίδι μ' ἐγιάτρευσε ἀπὸ τὴν
ἐκνηρία!»

Μὲ αὐτὰς τὰς ὁρατὰς σκέψεις, ἔβησεν
εἰς τὸ λατομεῖον ὅπου εἰργάζετο ὁ Τζού-
λης.

Ἦτο τοποθετημένος ὡς θερμαστής ἐνός
ἀτμοκίνητου βορούλκου, τὸ ὁποῖον ἀνεβί-
βαζεν ὀγκολίθους, προωρισμένους διὰ τὰ
λιμενικὰ ἔργα.

Μόλις εἶδε τὸν μικρὸν του φίλον, ὁ
Τζούλης ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν του μὲ
χαράν.

— Ἄ, καλῶς μου τον, ἐβόναξε. Ἐλα
καὶ πεθαίνω τῆς πείνας. Ἀργήσας λιγά-
κι, ὅλγα δὲν θὰ σὲ μιλῶσω. Μοῦ φέρνεις
τούλάχιστον τίποτε καλὸ;

— Ὡς τὸ ἀρνί... Ἀργησα γιὰτὶ ἐπέ-
ρίμενα νὰ ψῆθῃ... Κι' ἄλλα ὁρατὰ
πράγματα... ὅλα ἰδῆς!

Οἱ δύο φίλοι ἐκάθοντο ὑπὸ τὴν σκιὰν
μιας συκῆς, καὶ ὁ πειναλέος Τζούλης ἤρ-
χισεν ἀμέσως νὰ καταβροχθίζῃ. Ὁ Λου-
λοῦ ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα του. Καὶ

τρώγοντες ὅλονεν τὰ πράγματα ἐλκεκτὰ
φαγητὰ τοῦ Σίμωνος, ἀνεκοίνουν ἀμοι-
βαίως τὰ νέα των.

Οὕτως ὁ Τζούλης ἔλαθε τὴν εὐχάριστον
εἰδήσιν περὶ τοῦ κ. Ρισανέλ. Καὶ κατόπιν
διηγήθη εἰς τὸν φίλον του μερικὰ ἀνησυ-
χαστικά ποῦ ἐβυθιζόντο ἀπὸ τὸ πρωὶ
ματὰ τῶν ἐργατῶν.

Ἡ φυλὴ, λέγει, τῶν Χαρούγιας, οἱ
ὁποῖοι διέμενον περὶ τῆς πόλεως, εἶχαν
ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τοῦ Σουλτάνου καὶ
ἠτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ τοὺς ξένους.

— Τὰ ἔχουν προπάντων, καθὼς μοῦ
εἶπαν, μὲ τοὺς ἐργάτας τοῦ λιμένος καὶ
ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν θὰ φέισουν νὰ τελειώσουν
αὐτὰ τὰ ἔργα.

— Τότε λοιπὸν τὰ ἔχουν καὶ μὲ σένα!
ἀνέκραξεν ἐντρομος ὁ Λουλοῦ.

— Φυσικῶς, ἀπεκρίθη ὁ νέος μηχανι-
κός, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Ἐμ-
μένα καμνιά εἰκοσαρὶά Γάλλοι καὶ Βέλ-
γοι, καὶ ἂν μᾶς ἐπιτεθοῦν, θάμυνθῶμεν.

Ἡ ἐπιθυμία.

Ὁ Παρισινὸς δὲν ἐπρόβλεπε νάποτε-
λειώσῃ τὴν ἔργα του, ὅταν κραυγαὶ τρό-
μου ἀντήχησαν πλησίον τοῦ μέρους ὅπου
εὐρίσκοντο.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐβόναζαν γαλ-
λιστί.

Ὁ Τζούλης ἐσηκώθη ἀμέ-
σως.

— Μπα, εἶπε, οἱ συνάδελ-
φοί μου φωνάζουν;... Φαί-
νεται, ὅτι οὗτοι οἱ διαβολο-
Μαρκινοὶ τὸ εἶπαν καὶ τῶκα-
μαν... Πρέπει νὰ τρέξω νὰ
τοὺς βοηθήσω... Σὺ γύρισε
γρήγορα ἐπὶ σπῆτι.

Ὁ Λουλοῦ ἐξηγγέθη.

— Καὶ νομίζεις πῶς θὰ
σφρίσω μόνο τὴ στιγμὴ τοῦ κινδύνου;
εἶπε. Ὁχι, θὰ μείνω.

— Ποτὲ! ἐβόναξεν ὁ Τζούλης. Δὲν
σὲ θέλω ἐδῶ, πήγαινε!

Ἡ εὐγενὴς αὐτῇ φιλοκινεῖα διεκόπη
ὑπὸ τῆς ἀτίξεως ὀμάδος Μαρκινῶν, οἱ
ὁποῖοι εἰσέβαλον εἰς τὸ λατομεῖον, ὠρυό-
μενοι ἀγρίως καὶ κραδαίνοντες λίθους.

Ἀμέσως ὁ Τζούλης παρέσυρε τὸν
Λουλοῦ πρὸς ἕνα θάμνον ἀκριτὰ πυκνόν,
ὥστε ὁ ὀμίλος τῶν ἰθαγενῶν νὰ περάσῃ
πλησίον των χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ καὶ ἐκεῖ
κρυμμένοι, παρέστησαν εἰς θέαμα τρομερῶν.

Οἱ Μαρκινοὶ ἤδραν τοὺς εὐρωπαϊοὺς
ἐργάτας τοῦ λατομεῖου κοιμωμένους μετὰ
τὸ γεῦμά των.

Χωρὶς νὰ προσβάλουν ἐξ ἀρχῆς τοὺς
ἀνθρώπους, ἤρχισαν νὰ σωρεύουν ὀγκολί-
θους περὶ τοῦ ἀτμοκίνητου βαρούλκου,
ὥς νὰ ἤθελαν νὰ τὸ καταστρέψουν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εὐρωπαϊοὺς ἐργάτας
ἐπροχώρησε τότε πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ
τοὺς ἠρώτησε τί ἐγύρευαν εἰς τὰ συνεργεῖα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια Ἰδὲ σελ. 315)

Ἡ τρύπα αὐτὴ ἦτο ἀκριτὰ μεγάλη
διὰ νὰ χωρῇ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ἐβγαζεν
εἰς τὸ ἀργυρομοιβεῖον. Ἐπέρασαν ἀπὸ
ἐκεῖ εἰς τὸ κατάστημα καὶ ἀναφαν τὰ φῶτα.

— Ἄ τοὺς κακούργους! ἀνέκραξεν ὁ
Δουβάλ.

Δύο χρηματοκιδώτια ἦσαν παραδισσμένα
καὶ ἄδεια. Πλησίον των εὐρίσκατο ἀκόμη
ὁ «ἑξοδικὸς αὐλός», (*) ὁ ὁποῖος ἐχρη-
σίμευσε διὰ τὸ βιάσθαι ἀνοίγῃ. Τί ἔβγαζαν
ὅμως τὰ χρήματα ποῦ ἔκλειψαν, ἀφοῦ δὲν
εὐρέθη ἐπάνω των τίποτε;

— Κάποιος ἄλλος θὰ τὰ πήρε, εἶπεν
ὁ Δουβάλ· κι' ἀπὸ ποῦ νὰ βγῆκε αὐτός;
Ἐξάρνα ὁ Ἑρβελὶν ὕψωσε τὰ χέρια,
σταματισμένος ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάνι.

— Ἐννο-
ῶ, εἶπε.

Κύτταξε αὐ-
τὸς τῆς κα-
πνίξας... Ὁ
τρίτος, ὁ
«Ἄλλος»,
ἦταν ἐστὶν
στέρη. Κα-
τέβασε ἕνα
σχοινί ἀπὸ
τὴν καρινά-
δα, οἱ σύν-
τροφοὶ τοῦ ἑ-
δεσαν τὸ πα-
κέτο των
κλωπιμαίων,
κι' αὐτὸς τὸ
τράβηξε ἀπά-
νω.

— Ἀλή-
θεια... ἐπι-
θύρουν ὁ Δου-
βάλ.

— Τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἐπέτρεψεν εἰς
τοὺς δύο ἄλλους νὰ ἐξέλθουν τὴν νύκτα μὲ
ἀδεια νὰ χέρι, χωρὶς νὰ ἐγείρουν καμμίαν
ὑποψίαν. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι ὁ ἄλλος δὲν
θὰ ἐτόλμησε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν στέγην
ἐπὶ σκοτεινὰ, οὔτε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι
μὲ τὸ δῆμα τῶν κλωπιμαίων. Ἀς ἀνεδοῦμε
κεῖ - πάνω! ὑπάρχει πιθανότης νὰ τὸν ξε-
τρυπώσουμε.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Τέσσερες
ἀστυφύλακες ἔμεναν φρουροὶ εἰς τὴν θύ-
ραν, ἐπιθελέποντες συγχρόνως καὶ τὰς γει-
τονικὰς οἰκίας.

Ἀνυπόδητος ὁ Ἑρβελὶν ἐξῆλθεν ἄθο-
ρύμως εἰς τὴν στέγην, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν
Δουβάλ:

— Μεῖνε ἐπὶ κεφαλὸςκαλο καὶ πρόσχε

(*) Μηχάνημα μὲ φυσικὴν παρὰ φλόγα
ὕλην θερμοκρασίας. ἱκανὴ νὰ τήσῃ καὶ λευκί-
χρυσον. Τὸ μεταχειρίζονται οἱ διαρρήκται, διὰ
νὰ παραβιάζουν κλειθρα, μεταλλινὰ κιδώτια κτλ.

τῆς πορτῆς ὅλων τῶν δωμάτων τῆς σοφίτας.

Εἰς τὴν στέγην, πλησίον μιᾶς καπνο-
δόχου, ὁ Ἑρβελὶν εἶδεν ἕνα δῆμα σχοινιά.
Ἐπροχώρησε τότε μὲ προσοχὴν καὶ σιγά-
σιγά ἐπᾶνω εἰς αὐτὴν τὴν στέγην, ἡ ὁποία
ἦτο ἀπὸ τσίγκον καὶ ἀκριτὰ ἐπικλινής. Ἡ
νύκτα ἦτο πολὺ σκοτεινὴ καὶ ἔπρεπε νὰ
προσέχῃ, διότι τὸ περὶ κινεῖν παραπάτημα
ἤμπορούσε νὰ τὸν κερήνισῃ εἰς τὸν δρόμον,
ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ἐσκοτώνετο.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ ἀστυνο-
μικός δὲν ἔδλεπε, δὲν ἐσυλλογίζετο τὸν
κίνδυνον. Μία μόνον ἦτο ἡ σκέψις του:
νὰ νηλαιώσῃ τὸν ἄγνωστον νυκτοκλέπτην,
τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοὶ του ὠνόμαζαν
«Ἄλλον» καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ. Πλὴν ἐπι-
κινδύνον! Ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός, ὁ λεπτο-
φυῆς, θὰ εὐρίσκατο ὥστε εἰς τὴν ἀνάγκην
νὰ παλαίσῃ μὴ ἕνα δυνατόν, ἐπὶ τῆς στέγης
μιᾶς οἰκίας μὲ ἐξῆ πατώματα.



«Ἐπυροδόλησεν εἰς τὸ κενόν...» (Σελ. 319, στ. γ')

Ἐξάρνα ἤκουσε φωνάς. Ἦσαν βραχνὰι
καὶ ἀσθενεῖς, ἐφαίνοντο δὲ προσερχόμεναι
ἀπὸ ἕνα φωταγωγὸν ποῦ εἶχε μείνῃ μισο-
ανοικτός.

Ἐβόησεν ὡς ἐκεῖ καὶ ἡ κραυγὴ. Κρό-
τοι ὑπὸ κώφοι πάλης καὶ ἐπιπλὼν μετακι-
νουμένων ἔβησαν καθαρὰ μέχρι τῆς ἀκοῆς
του. Τί συνέβαινε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον
ἐκεῖνο τῆς σοφίτας, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν
ἐφεγγε κανένα φῶς;

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ὁ Ἑρβελὶν ἐπῆ-
δρσεν ἀπὸ τὸν φωταγωγὸν (*) εἰς τὸ διω-
μάτιον. Καὶ εἰς τὸ ἀσθενὲς φῶς ποῦ εἰ-
σέρχeto ἀπέβη, εἶδεν εἰς μίαν ἄκρην, ἐξη-
πλωμένον εἰς ἕνα κρεβάτι, ἕνα ἄνθρωπον,
ὁ ὁποῖος ἠγωνίζετο ἀγανατωμένως νὰ πάλ-
λαχθῇ ἀπὸ τὰ χέρια ἐνός ἄλλου, ποῦ ἐπρο-
σπαθοῦσε νὰ τὸν στραγγαλίσῃ.

Ἀμέσως ὁ ἀστυνομικός ἔχωσε τὸ χέρι
του εἰς τὴν τσέπην του καὶ τὸ ἐβγάλε
:

κλειστόν, ὡς κατὰ νὰ ἐκρατοῦσε. Τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην, ὁ κακούργος ἐστρέφετο, διὰ
νὰ νηλαιώσῃ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν βοή-
θειαν ποῦ ἔβησεν εἰς τὸ θυμὸν του.

Μὲ τογὺ κίνημα, ὁ Ἑρβελὶν ἀνοίξε
τὸν χρόνιον του καὶ ἐσφενδόνισεν εἰς τὰ
μάτια τοῦ κακούργου μίαν χούρταν πιπέρι
τῆς Καχέννης. Ἐκεῖνος, τυφλωθεὶς αἰφνι-
δίως, οὐρλιάσεν ἀπὸ τὸν πόνον, ἐβγάλε τὸ
ρεβόλβερ του καὶ ἐπυροδόλησεν εἰς τὸ κε-
νόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἄλλος ἐπρόβλεπε νὰ
σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ νηαιώσῃ μίαν
μικρὴν λάμπαν. Οὕτως ἐφωτίσθη τὸ δωμά-
τιον ὅρατα. Ὡστε νὰ ἡμπορέσῃ ὁ Ἑρβε-
λὶν νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ περι-
στροφῶν τοῦ χέρι τοῦ κακούργου, ὁ
ὁποῖος ἡναγκάσθη νὰ φέρῃ τὸ ὄπλον του.

Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πιπέρι, εἶχε πέσῃ
μὲ τὰ μούτρα εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἐξηκο-
λούθει νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ
ἀστυνομικός, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ
ἐνοίκου τοῦ δωματίου, κατώρθωσε νὰ δεσφ
στερεὰ τὰ δύο πόδια τοῦ κακούργου καὶ νὰ
τὸν γυρίσῃ ὥστε νὰ φανῇ τὸ πρόσωπόν του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λαφονστεφούς Βασιλέως

	ΡΟΣ	ΠΡΟ
ΔΟΡ	A	ΛΑΣ ΦΟΣ
ΓΕ	ΚΑ	ΤΟΝ ΛΑ
ΜΗ	ΒΑ	ΤΑΥ ΛΟΣ
	ΚΑΣ	Ε

Νὰ συναρμολογήθουν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν ἐξ ἑῶα μυρηκα-
στικά.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Λουί

Le pain noir manger font les
mains blanc.

Νὰ συναρμολογήθουν αἱ λέξεις αὗται,
ὥστε νὰποτελεσθῇ ἐν γνωμικόν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ
ἐνός μόνον δικαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 42ου φύλλου

α'.) Σολωμός, Παράσχος, Παλαμᾶς,
Δροσίνης, Πολέμης. — β'.) Plus fait
douceur que violence.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πάλι, ἀπόψε στὸ θέατρο. Πανελλήνιος Ἑνώσις; Μὰ δὲν μοῦ εἶπες ὅτι εἶδες αὐτὸ τὸ δράμα;

— Ναί, τὸ εἶδα... ἀλλὰ ὄχι καὶ μὲ τὸ καινούργιο μου φόρεμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιοῦχος Ἑλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1914.

Ο ΙΔ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Τὴν 30 Σεπτεμβρίου ἔλαβον ὁ ΙΔ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ ἔτος 1914. Ἐπομένως, ὅσους συνδρομητὰς ἐγγράψετε καὶ ὅσα φύλλα πωλήσετε ὡς Πράκτορες, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἔξης, θὰ περάσουν εἰς τὸν νέον ΠΡ' Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ ἐντὸς ὀλίγου διὰ τὸ 1915. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου θὰ εἶναι ὅτι οἱ. Τίποτε λοιπὸν δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ γράψετε τὰς ἐνεργείας σας πρὶν δημοσιεῖσθαι ἢ προκηρυχθῆναι.

Ὅσον διὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λήξαντος ΙΔ', θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεγγίως. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς υπενθυμίσω, ὅτι εἰς αὐτὰ δὲν θάναφεροῦν, παρὰ ἐκεῖνοι μόνον οἱ Πράκτορες, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐξοφλήσῃ τὸς λογαριασμοὺς των. Ἐπομένως, διὰ νὰ μὴ παραλειφθῇτε, πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὰ ὀφειλόμενα.

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Ὅπως οἱ στρατιῶται σπεύδουσιν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, οὕτω καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῆς ἀνανεώσεως προθυμότητα ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1915. Μερικὰ μάλιστα, διὰ νὰ τὴν διευκολύνουν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀκόμει περισσώτερον, ἀνανεώνουσιν συγγρόνως καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ 1914. Τοῦτο ἔκαμιν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ὁ ἐν Ἰωνανίνῳι Λουκάς Ν. Κώστας, ἡ Γαλιανὴ Παροιὸς καὶ ἡ Πυθία, —ἐκτὸς τῶν ἄλλων ποὺ προανέφερα.

Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας καὶ εἰμαι βεβαίως, ὅτι ὅλοι οἱ δυνάμενοι θὰ σπεύσουν νὰ τοὺς μιμηθοῦν, πρὶν δημοσιεῖσθαι ἢ προκηρυχθῆναι τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως.

Δὲν γνωρίζω. Φάρος, καμμεῖαν μεταφραστικῆς «Μασσαλιώτιδος», μολοντὶ τὸν παλαιὸν καὶ ὅτι ἔχουν γίνῃ πολλά. Μιμήσεις τῆς τουλάχιστον ἔχει πλῆθος ἡ Ἀνθολογία. Διὰ τὰς ξένας λέξεις ποὺ ἀναφέρεις, ἰδοὺ· τὸ ἱλλουζιὸν μεταφράζεται συνήθως «αὐταπάτη» ἢ «πλανησιθία» καὶ τὸ μπουντινῶ «καλλυντήριον». Ὁ ῥέκκορτμαν ἀδύνατον νὰ ποδοθεῖ ἀνευ περιφράσεως, τὸ δὲ αἰλτο μορτάλε δὲν εἶνε πλὴν «ξένη λέξις», ἀλλὰ μία παχρὸς φράσις, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται παντοῦ ἔτσι, ἱταλιστί.

Τὸ ἔξης χαριτωμένον μοῦ γράφει ἡ Φωδούλα ἀπὸ τὰ Ἰωνανίνα: «Δὲν φαντάζεσαι πόσον γὰρ ἀδουκίμαστα, ὅταν εἶδα ὅτι λίαν προσεγγίως θὰ ἔγωμεν ὀκταπείλιδον. Ξεῦρες αὐτὸ τὸ ἄγγελμα τί μοῦ ἐνθούμεις; Τὴν πολιτοκρίαν μας! Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὴν μητέρα μου νὰ μὰς λέγῃ: — Παιδιά, γρήγορα θά'ρωμε ἄσπρο φωμὶ!» Σημειώσατε, ὅτι κατὰ τὴν πολιτοκρίαν τῶν Ἰωνανίνων, καὶ μάλιστα τὸν τελευταῖον μῆνα, ἄσπρο φωμὶ δὲν ὑπάρχει.

Ἦσιν τοῦ 1913, καὶ ἐγὼ ἔκαμα πολλάκις τὴν παρατήρησιν, ὅτι οὔτε τάχιστα τακτικῶς νὰ παίρνουν θηλυκὰ ψευδώνυμα, οὔτε τὰ κηρίτσα ἀρσενικά. Τὰ ἀφηρημένα τέλος πάντων γυναικῶνται. Ἀναγέννηται, Ἐλευθερία, Ἀθανασία, Δόξα, κτλ. εἰμπορεῖ νανήκουν καὶ εἰς ἀγόρια. Τὰ συγκριτικὰ ὅμως, καὶ πρὸ πάντων τὰ κύρια, εἶνε ἀγνώστως. Φαντάσου ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Πηνελόπειος, ὁ Ἐδισσών, ὁ Νέριον, ὁ Ρήνος, νὰ εἶνε κορίτσια, ἢ δὲ Αἰκατερίνη τῶν

Μεδίκων, ἡ Ἰπποδάμεια, ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, ἡ Τρελλοκατερίνα κλπ. νὰ εἶνε ἀγόρια! Πάει ποτε; Καὶ ὅμως, δὲν μάχομεν!...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Κἀπορον Καλαμῶν, Δόξα τοῦ Ἑλληνομοῦ, Πειρατὴ Νεοαἰδουῖα καὶ Νέριον. Δυστυχῶς δὲν περισσεύει χρόνος διὰ τὴν ἐκτενὴ ἀπάντησιν ποῦ ἤξίζαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Φάρος τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ (Ζ. Α.) Λευκὸν Κρίνον, καὶ (Δ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἐρημίτις (0) μὲ Βαϊκανικήν Συμμαχίαν, Λοθαριῶν Ρήνον, Νοσταλγίαν. — ὁ Νικηφόρος Στόλιος (0) μὲ Λορελάϊ, Κῶμα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Δοξαμένου 1912 (ἔληφθησαν) Ἐρημίτιδα (0) δὲ, νὰ μοῦ γράψῃ, μὲ ὅλην τὴν στενοχωρίαν, οἰκονομικὰ πάντα ὀλίγον χρόνον διὰ νὰ ἀπαντῶ τὰ μυστιστορήματα θὰ τελειώσουν ἐντὸς τοῦ ἔτους, διότι εἰς τὸ τέλος θὰ ἐκδοθῶν πολλὰ φύλλα διπλά. Νεαὶ Κόρησον (χαίρω πολὺ) Νικητὴν (γρήγορα θὰ νομίσῃς ὅτι «ξανγεννήθηκες», λαμβάνων καὶ ὀκταπείλιδον «Διάπλასιν» διὰ τὰς πληροφορίας σου δὲν ἔγω δυστυχῶς τόπον) Ἀμαζόνα τοῦ Εὐδελίου (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα ποῦ δὲν ἔλαβες) νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸν μικρὸν Νικηφόρον φαντάζομαι τί χαριτωμένον παιδάκι θὰ εἶναι) Σαυθίσιον Χ. Μ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμόν σου) Τρελλὴν Ναυτοκομίαν (πολὺ ἐνδιαφέροντα ἢ ἐπιστολὴ σου μὴ δανείξῃς φυλλάδιον ὅπου ξερεῖς ὅτι θὰ σοὺ τὰ κατανοῦν ἔτσι...) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα (ἔστειλα ἐκ νέου τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου) Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλιου (ναί, ὁ λαὸς μάλιστα τὸ λέγει ἀκόμη χαρακτηριστικώτερα: «ἔνικα... ὁ πόλεμος!») Κ. Σπιν. (χαίρω νὰ ἔλθῃς· εὐχόμεναι νὰ γιαντρεῖσθαι γρήγορα τὸ πόδι, γὰρ νὰ σὲ ἴδω καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί, ὥστε στείλῃ ψευδώνυμον) Νίκων Καρφετς. (ἔστειλα πολὺ εὐχαρίστη, σὲ περιμένω) Αἰματομένο Σίφος. Στέφανος τῆς Νίκης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29ην Σεπτεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Δεκεμβρίου

460. Δεξιόγραφος

Ἄν δὴν στοιχεῖα Γαλλικὰ (ἢ Κράτος τῆς Εὐρώπης) Μὲ κτητικὴν ἐνώστης. Τοῦ Κράτους τούτου ξαφνικὰ Πόλιν ποῦ ἐλευθερώθη Προγῶν. θὰ φανερώσῃς. Ὡσαύτῃ ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ.

461. Συλλαβόγραφος

Ἄν εὐφρόνην μὲ φωνῆν Ἐνώστης μουσικόν. Τῶν Τιτανίδων μίαν Ὡς κάμῃς στὸ λεπτόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

462. Στοιχειόγραφος

Σφικτὰ, λυτὰ μου, σὲ δένω Μὲ κεφάλι ἂν μάψῃς. Τὸ κεφάλι νὰ μοῦ κόψῃς. Ἐάν ὁπλὸς νὰ μὲ λύσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

463. Φωνηεντόλιπον

σν - θν - κ - γρ - νν Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρώμητο Εὐξωνάι

464. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβδόλεξον

1. — Ἡ μέλαιν ἐγὼ ἡ χάρις ἀπὸ τὴν καλαμαρί.
2. — Ἡ σαλὰτα συνοδεύει τὸ ψητόν.
3. — Ὁ Ἀρχαῖος εἶνε ποταμὸς τῆς Ἠπείρου.
4. — Τὰ κάρνα σήπονται δυσκόλως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

465-469 Μαϊκὸς Φθόγγος

Τῇ ἀντιλλαχῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγκασμοῦ, ἄλλα, τῶσαι λέξεις: Φάρος, ἐκτός, ὅσος, ἔτος, ἐμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουξίας

470. Γρῖφος

Ο
Ο Ο
Μ
Ο Ο
Ο

Πόλεως

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμφισταῖκου Κώνωπος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 24

239. Σιμωνίδης (Σίμων, ἡ, δέξ) — 240. (Ο) Ἀδύστος, ἡ Ἀδύστα. — 241. Πάρος-Λάρος — 242. Ψ — 243. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (Ἐλένη, σάλος, ἄλτος, λάθος, ἄλκιος, νίκη. — 244. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ

χεῖρα γίγει. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς ἀνω ἀριστοῦ γωνίας, πάντοτε διαγωνίως) — 245. ΜΑΛΑΧΙΑΣ (Μέγας, Ἀλαζών, Αἰών, Ἀσθενής, Χειμῶν, Ἰσθμός, Ἀριστερά, Σκότος) — 246. ΠΑΡΟΣ (Ἰππική, Τάρσος, Κρόνος, Βολγας, ἐΣχάρα) — 247. Ἡδονὴ ἀθέμιτος βεβαίαν τι καὶ λύπην — 248. Δίωκε μεγάλα, μὴ δίωκε μικρά. (Δύο καὶ μεγάλα - μὲ - δύο καὶ μικρά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 105]

Ὁ «Σύλλογος Κρήτη» εἰδοποιεῖ τοὺς καθυστεροῦντας ὅτι ἔληξεν ἡ Β' τριμηνία.

[ΙΔ' — 106]

Φοιτητὴς ἀξιόσπουτος διδάσκει καὶ προοιμνάζει μαθητὰς ἀντὶ μετριοτάτης ἀμοιβῆς. Περισσότεροι πληροφορεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 41ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 315)

ΑΘΗΝΩΝ: Κική Κουλοῦρη, Δόξα τοῦ Ἑλληνομοῦ, Στέφανος τῆς Νίκης, Γεώργ. Χ. Πουλᾶκος, Γεώργ. Ἀλ. Κοκκίνης, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, Γεώργ. Παπανδρέου. ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγν. Χρ. Λυγδ. ΠΡΑΚΤΕΙΟΥ: Χαρ. Διαπλάσης. ΙΘΑΚΗΣ: Ι. Κ. Κολατῆς. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ὁρέστης Αὐδῆς. ΛΑΜΙΑΣ: Κωνσ. Χρ. Ἐλασσώνας. ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Τροπαιοῦχος Ἑλλάς. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸ Ναυτιόπουλο, Σπυριδουῖα. Κ. Τσεντζερόν. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀντ. Γ. Βασιλάς, Θεόδ. Γ. Βασιλάς, Ἀλ. Ι. Καλαβρέζος, Φοβινῶν τῆς Ἐρημονήσου. ΧΙΟΥ: Ν. Κ. Κοκκίνης, Μαρία Σταμ. Λεριώτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶα καὶ ἐκλήρωσθαι ὁ ἐν Λαμίας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡ. ΕΛΑΣΣΩΝΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.